

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001-València
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
08037-Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001-Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller delegat:
Euseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon
Redacció:
Adolf Beltran, Vicent Partal, Ismael López
Documentació:
Enric Bellveser
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis

Delegacions:
Josep Pasqual Broc (Castelló de la Plana)
Miquel Martínez (Alacant)
Josep-Ramon Lluich (Barcelona)
Josep Rosselló (Ciutat de Mallorca)

Fotògrafs: Jesús Ciscar, Carles Francesc, Jordi Vicent, Vicent Gamir, Pau Barceló, Francesc Cutillas

Disseny i maquetació:
L. Casanovas

Portada: Vicent Gràcia

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz

Promoció: Jordi Enguix

Impressió i composició:
Tip. Art. Puertes, S.L. - Palleter, 47
46008-València

Col·laboradors:

Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià Garcia Candau, Ramon Barnils, A. Solé, Joan F. Mira, M. Vázquez Montalbán, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V. Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra, Josep Piera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat, Jaume Fuster, Jaume Lorés, Josep M. Llompard, Bernat Capó, Alfons Llorens, V. Soler, M. A. Capmany, Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, F. Garcia Herraiz, J. V. Allaga, Guillem Rausa, Joan Rendé, Andreu Manresa, Francesc Signes, Amat Sánchez, Vicent Marqués, B. Mesquida, M. Muñoz, M. S. Jardí, Josep Pitarch, C. Gámez, E. Sòria, Valentí Puig, J. Triadó, M. Cahner, Gustau Muñoz, Fúlvia Nicolás, Tirso Irure, Vicent Martí.

Direcció, redacció, administració, publicitat i subscripcions: Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001-València. Tel. 352 48 69.
Depòsit legal: V. 853-1984.

EL TEMPS és un setmanari independent que respecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors. L'opinió de la revista queda només reflectida en els articles editorials.

Des del Temps

1986: l'alegria s'acaba

A 1985 li queden, pam dalt pam baix, sis mesos. Després de mirar el calendari i arribar a una constatació tan fàcil; després de veure el panorama laboral de dijous passat, el govern espanyol pot anar preparant-se. Els ministres que arribaran a passar la remodelació ministerial que s'anuncia tindran l'oportunitat de gaudir l'últim mig any de tranquil·litat que queda a un govern espanyol, el que siga, en els pròxims temps.

Entre altres coses: l'ingrés formal del regne d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, l'1 de gener, marcarà la frontera entre el Mar de la Relativa Tranquil·litat i l'Oceà dels Disgustos Consecutius (o dels Problemes).

Perquè, de seguida, vindrà el referèndum de l'OTAN (molt possiblement, al febrer) i, una mica més tard, les eleccions generals. Tot un programa, per al 1986, l'any en què s'acabaran determinades il·lusions, l'any

en què, a més d'un, se li podrà veure, de veritat, la cara, mentre que, a uns altres, podrem veure'ls l'esquena, diríem.

Davant d'aquestes fets, el govern González pot fer dues coses: o bé actuar com si no passava res, o bé aprofitar els mesos que li queden d'enguany per preparar un futur tranquil·lós. És probablement aquesta necessitat de preparar-se per a l'any que ve allò que marca l'obligatorietat de canviar alguns membres del ministeri abans que siga massa tard, de tal manera que els electors puguen tenir prou temps per a oblidar els qui se n'anaren i que els nous ministres compten amb un termini prudencial per a situar-se.

OTAN si, OTAN no; les primeres vicissituds de la pertinença a la CEE, i les eleccions generals de 1986 són tres plats suficients per a un menjar fortet. I per a una indigestió. Caldrà bicarbonat.

TV3, «la Pirenaica»

Els temps de Franco, alguns governadors civils actuals els deuen conèixer de referència, ja que no se sap que tinguessen una actitud pública —ni clandestina— d'oposició a la dictadura.

Llavors, els qui teníem desig i necessitat de llegir determinats diaris —posem-hi *Le Monde*— ensopegàvem amb les dificultats naturals. La censura —posem-hi Fraga, el seu cunyat Robles Piquer i tants d'altres successors i predecessors— s'encarregava de tallar-nos la lectura de premsa europea, ja que no podia impedir-nos de sentir algunes emissores de països lliures, d'aquests països lliures que ara ens elogien, en estranya coincidència, Fraga i els governadors.

Al País Valencià, el PSOE, que tants atemptats ha comès ja contra els nostres drets nacionals, té ara l'objectiu de carregar-se els reemisors de la TV3 (¿què en dirà, el senador Cucó?) com si fossen emissores clandestines.

I, ¿per què? La por a TV3 és una por doble, en la seua interpretació. D'una banda, és política: por al nacionalisme; de l'altra, admet una explicació quasi psicoanalítica: vergonya per allò que el PSOE local és incapaç de fer: una televisió autònoma, íntegrament en català i d'una qualitat equiparable a la TV3.

I la por no és bona consellera (he dit consellera, amb a).

Francesc Pérez i Moragon